

FESTA

A UNA BACANT

En el segle present ets trasplantada.
Devies neixre avans
i hauries corregut tota esbullada,
de pampols coronada,
oferint el bon vi amb les teves mans.

Avui son per mi sol tos erits d'orgia,
Evohé! ma bacant,
vine a tos brassos quan declina'l dia,
i s'escorren les nits en la follia,
i en el plaer vivint i somniant.

Trasplantada com ets, ets molt mes bella,
i el goig es molt mes gran pels dos ensemps;
avui ets una rara maravella
que hauria estat vulgar en altres temps.

RAFEL FOLCH i CAPDEVILA.

El mestre d'aixa

de la Livorno

En Giuseppe Viglia gairebé era tan vell com la corbeta. ¡Que n'havia fet de viatges d'Italia a aquí! De jove-jove va entrar a la companyia, i, d'allavors ensà, si's juntessin els carregaments de carbó que havia portat, li semblava que s'hauria pogut torrar tota la terra. Era menut, rabassut; els ulls de fura, les manasses com pales... Des de que un horriol ros li va ombrejar les barres no s'havia tocat el pèl, i amb els quarantanta anys que l'allunyaven de la joventut podeu contar la barbassa que tenia.

Caminava brandant, com escarnint el barco sense donar-sen compte, i sempre llensava una tossota que li muntava de la gola, recremada pel maleit tabac que's consumia dia i nit en la vella pipa de cirerer que s'aguantava entre les dents netes de la polsina del carbó. La pipota: veusaquí l'únic vici que tenia i gairebé's pot dir que l'únic company, perquè, reservat com era en Viglia, poc s'espontaniava amb la gent de la Livorno.

Tots eren més joves qu'ell i tenien oposades converses i aficions. Altrement, sovint se n'anaven uns i n'entraven d'altres, i això a n'el mestre d'aixa no li plavia gota, perquè a n'ell per a trèurel del barco l'haurien hagut de llensar al mar; tan era l'amor que li tenia.

Així, doncs, no era home de gaires amics. Entre mar i cel, sempre en la Livorno pel camí de sempre, sentia la impressió d'abdugues immensitats, i havia passat llargues hores contemplatives i purificadores, que si ell hagués sigut dolent prou que s'hauria tornat home de bé.

Quan en alta mar passava un vapor, ell ja ho sabia de quina companyia era i on anava o d'on venia, però mai es va sentir agullonat per un viatge nou, ni atret per llunyanes platjes ni desconegudes terres. Ell era de la Livorno i rès més. Desgraciat com havia sigut en son matrimoni, li va restar un xicotàs que li va fer perdonar i mig oblidar-ho tot, i aquell xicotàs més tart li va donar un net. I en Viglia ja sabia bé que a Livorno hi havia un niu rublert d'amor i felicitat, i en el niu una criatura que li deia avi, i que li esbullava la barbassa rossa entre petó i petó. Estava en Viglia tan avesat als viatges, que poques vegades sentia l'anyoransa pel seu fill, pel seu net i per aquella italianeta que tan felissos els feia a tots. I es que'l mestre d'aixa sabia tan regularment el dia d'arribada i el dia de sortida, les hores que's trigava de tal port a tal altre, que'l seu cor s'hi havia fet com un rellotge. Ara, quan alguna volta la travesia's feia més llarga, el cor se li començava a somoure, el cel i el mar ja no l'embolcallaven en aquell suprem reposament, i el bon home sentia els brassos frisosos per a estrenyer als seus fills sobre'l seu pit, i pensant en les manyaqueries del nen la boca se li feia aigua.

No més una por tenia'l mestre d'aixa. Era lá de morir en un naufragi; allò de que'ls seus fills i el seu *bambino* no sapignessin on reposava ell, ell que'ls estimava tant, l'esborronava... Malgrat aqueixa por, en els moments de perill la foragitava de sí hi esdevenia'l més valent; allavors sí que'ls estimava a tots, a tots els que s'agitaven aprop seu, i al aixecar els ulls al cel terrible, deia men-

talment una oració sense paraules, que Deu sempre li havia escoltada.

A les tardes d'estiu, xafogoses, sempre va una pila de gent desenfeinada a pendre la fresca al moll del carbó. Altrement es ben divertit. Una colla de xavalets, que saben nedar millor que angles, se despullen de llurs miserables robes, i els uns nuets com varen venir al món, amb els calsoquets els que'n porten, se llensen a l'aigua. La gent que'ls guaita'ls tira monedes de coure embolicades en paper, i ells se sumergeixen tots alhora, i, al eixir, espolsen els caparrons, i escupen, i un d'ells, victoriosament, mostra entre les dents la moneda. Devegades uns quants se revolquen per les barcases brutes de carbó i criden per a que'ls vegin bruts, ben bruts, fins que'ls llensen a l'aigua per a netejar-se. I entre'ls xisclets dels ardots nedadors i'l bordar de gossetes i gossassos que també'ls porten a banyar allí mateix, passa la estona fonsa distreta fins que'l sol es ben colgat darrera la muntanya i comença a grisejar el vespre. A vegades també hi veureu la corbeta Livorno, i veureu la imponenta popa com se gronxa amunt i avall. Abocat gasivament, amb la pipota als llavis; sempre hi ha el vell Viglia, apartat de les bogeries que fan els tripulants joves. D'aquests, uns quants se llensen des de la segona i tercera verga, i amb tanta furia com prenen cauen com una bala, i l'aigua'ls engoleix en un segón. D'altres van a omplir d'aigua dolça de la font propra les botes vermelles, i amb una mà van empenyentles cap al moll quan son buides, i amb l'espatlla, nedant més poc a poquet, cap al barco quan son plenes.

I juguen per l'aigua gairebé amb la mateixa seguretat com jugarien per terra; s'empaiten, es barallen de broma, neden per sota, es llensen de qualsevol manera, es fadiguen però no's rendeixen; parlen; se'n riuen d'algún badoc que'ls miri amb la boca massa oberta... Els nostres xavalets els contempen amb veneració.—Manoi, que'n saben! ¡que sapats que son.—

Un any va ferse pas entre la muralla de curiosos que s'abocava al espadat, un xicotet de deu o dotze anys, viu, aixerit, que no va parar fins a posar-se a primera fila.

—¡Tú!—va cridar, de sobte. I quan el que nedava se'n va adonar, va posar-se a picar de mans, i a xisclear:

—¡En Peret! ¡En Peret!—I tots varen apropar-se com els peixos d'un surtidor bon punt hi cau una molla de pa.

—¡Alsa! ¡Despullat!—deia l'un.

—¿Que fas, home?

—¡Ara rai que'n sabs fonsa de nedar!—afegia l'altre.

—¿Que te'n dones vergonya perquè hi ha *madamas*?—

I en Peret, en quatre esgarrapades va treure's el gec, una camisa vermellova i'ls pantalons apedassats de tot arreu, i, nuet com va quedar, mentres feia un farcell de la roba, lligant-lo amb un tros de corretja que s'havia desnusat de la cintura, tremolava de fret.

—¿A la una?... ¿a les dugues?—Se va gratar sota l'aixela, i... ¡xop! Va surar desseguida, va escupir, va mocar-se amb els dits i va allunyar-se nedant de cantó.

De tota la colla era'l més menut.

FESTA

Un de la *Livorno* que jugava a trompades amb un company seu, al adonar-se d'en Peret me l'agafa pel bras i'l treu a flor d'aigua, horitzontal, tot posant-se a riure i mostrant-lo a la gent.

—No val... no val...—feia'l petit nadador, esporugit. I'l ganassot hi jugava com una carbasseta, i en Peret tot era agitar se, i, cansat com se va sentir desseguida, va beure una mica d'aigua. Rient i bromejant ja'l tenia aprop del barco, quan en Giuseppe Viglia, sense treure's la pipa de les dents, va dir quatre o cinc paraules enèrgiques, i aquell ganassot va deixar al menut. Aquest va enfilar-se a descansar en una barca; passada bella estona va tornar a llensar-se a l'aigua... i volia pujar al barco, però era tan caganiu que no arribava a la escala. Un company seu que feia'l mort per allí a la vora va ajudar-lo, i ja'm teniu en Peret pujant amunt. Al costat de la oorbeta encara's veia més poqueta cosa, i pujava poc a poc, indecis, com si temés que'l fessin fora.

En Giuseppe Viglia el va sortir a rebre, i, al tenir-lo aprop i clavar-li els ulls de fura, va restar sorprès. Aquella criatura era la imatge del seu net. Des de dalt a la popa ja ho veia ell que se li semblava, però mai hauria dit que tant. El mateix nassiró desvergonyat, els mateixos llavions petoners, el mateix mirar. Tan encantat hi va restar el mestre d'aixa, i, reservat com era, tan poc va traduir la seva agradable emoció, que la criatura va creure's que aquell vell el renyava amb els ulls per l'atreviment de pujar, i, sentint la por de que d'un cop d'aquelles manasses que semblaven pales el llensés al mar, va posar-se a tremolar com la fulla al arbre.

—Deu me val—va pensar el mestre d'aixa.—Si fins deuen tenir la mateixa edat. —I li va preguntar quants anys tenia. Esporugit com estava el petit intrús, i amb el mal català que parlava en Viglia, no va entendre'l de sobte, però després va barbotejar:—¡Onze!—

—¿Onze? Un menys que'l meu *bambino*—va dir-se en Viglia, i això de que'l Peret fos més menut el va omplir d'una satisfacció inexplicable. I com si li ventés una mesca amb la manassa, el mestre d'aixa li va fer senyal de que'l seguís, i'l xavalet va anar-li darrera, avergonyit de veure's nú.

Quan va tornar al moll, els seus companys ja's vestien i el varen atribular a preguntes:

—¿Que t'han renyat?

—¿Que t'han dit?

—M'han donat un plat de macarrons. ¡Més bons, noi!—va fer ell, aixirit, llepant-sen els morrets i prometent-se tornar-hi l'altra tarda. Al endemà tots volien pujar al barco, però en Viglia no més va admetre en Peret. Sinó la cuberta s'hauria omplert d'un batalló de gent menuda. Sis o set dies seguits, en Peret va pujar a brenar a la *Livorno*, a la vora d'aquell vell que se l'estimava tant. Una tarda el mestre d'aixa li va dir:—¡Adeu!—i, al fer-li un petó, li va fer prometre que l'altre any hi tornaria.

El Setembre avensava i l'estiu tocava a son terme.

¡Quina sorpresa tan terrible! Quan en Viglia va arribar a *Livorno*, desitjós de petonejar al seu net i de comparar-lo amb aquell amigueta de Barcelona, per a convencer's de que se li semblava molt, però de que'l seu *bambino* era una mica més maco, va trobar als seus fills esmaperduts. No sa-

bien com dir-li. Primer li varen dir qu'era fora de casa amb uns amics... ¡Oh! No era fora de casa, pobre criatura! Era fora del món. El mestre d'aixa va restar encantat com un idiota... Va voler donar uns passos, i, atut pel dolor tan gran que sentia, no caminava pas brandant com sempre, sinó que anava a ensorrar-se, com un barco, en el mar d'un dolor desconegut. Va plorar més aquell dia que no havia plorat en tota la seva vida. La pena li unglejava el pit, i se li feia tart per a tornar al viatge, com si necessités, per a esvair un xic la seva gran desgracia, la grandiositat de mar i cel.

Quan va tornar a Barcelona era al hivern. Venia abatut, revellit. Li va semblar que no més li quedava la *Livorno* al món, i va agafar tant amor al barco, que hi fruïa com mai la encallada impressió de que ell ne formava part—un tros de fusta, un tros de ferro,—i quan descarregaven, palplantat a cuberta, va creure com un facinat que la *Livorno* era ell, i que aquelles sanalles de carbó negre que'n treien, era el dolor que li arrencaven a n'ell del pit, però sempre n'hi quedava, i, abstret, sense fixar-se en res ni pensar en ningú, va adonar se de que plorava quan ja se li havien escorregut un sens fi de llàgrimes cara avall. ¡Quins dies més foscos tenia aquell hivern! ¡Quina humitat empapava tot Barcelona!

Com una claror de fosca, en Giuseppe Viglia va veure dibuixar-se en mig de les seves tristesses la carona d'aquell xavalet que se semblava tant al mort, i va esperar l'estiu amb un afany d'esperar que desconeixia.

En el viatge que va fer a ple Agost, venia il·lusionat per a estrènyel en els seus brassos.

Quan, recolzat en la popa, que's gronxava amunt i avall com el cap d'uns monstre que s'abeura i engoleix, s'estava'l mestre d'aixa amb la pipa a les dents, i va veure que arribaven al moll xavalets que's despullaven, el cor li va bategar fortament.

Ja'l veuria, ja, així que arribés. ¡Qu'es cas de confondre'l!... Ara l'un, ara l'altre... Mare de Deu ¡si n'hi compareixien! Cada moment eren més caparrons que eixien a flor d'aigua.

Ja comensava a neguitejar-se en Giuseppe Viglia al veure que'l seu consol no arribava. La tarda queia; una rojor ponentina feia ressortir la ruïna silueta de Sant Pere Màrtir. Ell era tant lo que necessitava reveure aquella cara que li faria reviure la del angeló que havia perdut per a sempre, que no's sentia pas amb prou forces per a esperar l'endemà.

Quan ja la compacta muralla de curiosos s'anava aclarint, el mestre d'aixa va cridar a tots els xicotets que nedaven i'ls va fer pujar al barco. ¡Amb quina gresca varen enfilar-se escala amunt! Tots nuets, semblaven una munió de criatures que, misteriosament, hagués nascut de l'aigua.

—¿Que volen?—varen preguntar tots, un cop a cuberta, redoltant-lo.

I el mestre d'aixa els hi va preguntar pel llur companyó de l'altre estiu. De moment cap l'entenia. Parlava d'una manera tan estranya aquell home... Sobtadament, un va dir als altres:

—Potser vol dir en Peret.

—Si... ¡Peret! ¡Peret...!—feia el desconsolat avi, decidit a aixecar el vel de la seva curiositat.

—Es mort—varen exclamar tots.

—¿Quan? ¿quan?—va preguntar en Giuseppe Viglia, creient que somniava.

—Va morir l'any passat, un dies després d'haver sortit aquest barco.

R. Mirina i Sentís

Per saber massa

—Diantre!... Qui deu ésser que truca d'aquesta manera!

—Obri!... soc jo, la senyora Quimeta d'aquí davant.

—Ja và!... A veure si aquesta ximple m'haurà romput el cordó de la campana.

—Bon dia tingui!... Que li faré mal obra que entri sols cinc minuts?...

—Vol callar? molt al contrari, mes la veritat al sentir trucar tan fort, no sé lo que m'hi pensat. Entri, que seurà al menjador.

—Potser estava esmorsant?

—No senyora, i encare que fos aixís, ja sab que vostè no molesta.

—Moltes gracies, mes tampoc voldria...

—Ja li diré la veritat, m'estava torrant mig llonguet pera pendrer la xacolata.

—Fassi, no'm vé d'un quart, sinò que are al llevar nos, el marit d'una servidora i la noia, m'han explicat els somnis que han tingut aquesta nit i la veritat he pensat, are que te'n recordes entraràs casa la senyora Rosa a molestarla un xic.

—No digui això. No faltaria més!... Veiam, per aquí haig de tindre el llibre... No veu?... Digui; que's lo que li vol consultar?

—No se'n rigui!

—I are!

—Doncs el meu marit m'ha dit que l'havien fet regidor.

—Tira peixet!... Quina moma!

—I que tots els del barri li havien regalat un ciri d'allò més gros.

—Ai mare!... Que sol dormir boca enlaire?

—No senyora, dorm de cara una servidora. Oi que's estrany?

—De que dormi de cara a vostè?

—Vui dir el somni que ha tingut.

—Ah!... i tant, mai ho havia sentit a dir, no obstant ja ho consultarem.

—Creuria que tota tremolo?

—I això?

—Com que una sent a dir tantes coses.

—No se impacient, anirem buscant amb calma. (Llegint)... «Caminante»... «Ciruelas»... «Castañas»... Ja ho he trovat.

—Les castanyes?

—No senyora, «Cirio».

—Quina sort!

—(Llegint.) «Una mujer de teatro serà tu perdición».

—Que diu are?

—Me sembla que està ben clar.

—No ho crec.

—Ai, filla!... si això ho veiem tots els dies.

—Això?...

—Si senyora, no li ha de venir de nou.

—Si que'm fa riurer vostè.

—Doncs amohinissi, que encare hi caurà malalta, mes la culpa es nostre, de viurer amb els ulls tancats.

—Quina una jo per no veure-hi.

—Si hi ha mil maneres de matar pusses. Quan creiem veure-hi clar, ja fa anys que les portem.

—I al pensar que ahir vespre encare venia a ferme festes!... Murri!

—No'n fassi cas, aquestos son els pitjors. A una servidora també n'hi feia el marit, i de fineses no'n vulgui més, puix no passava dia que no'm portés caramet-los de casa l'Abella, o boletes de goma i malví de la farmacia del Globo, o borreguets de mantega del Forn de Sant Jaume i després vareig saber que amb la dòna d'un veí de l'escala, que era molt aficionat a fer volar estels, me les feien portar d'aquelles que se'n diuen de parroquià.

—Està clar, si l'altre tot el dia era al terrat.

—Doncs miris, una servidora no ho veu tan clar com vostè vol suposar... mes deixem'ho correr i anem are per la noia.

—Aquesta, segons ha explicat, ha vist a vostè que plorava...

—Justament a una servidora?

—Ja veu també si es estrany.

—No me'n parli. Nada, buscarem els noms de la L... aquí son. (Llegint)... «Ladrón»... «Lana»... ja les tinc, «Lágrimas». «Si las ves derramar, parto feliz».

—Com ha dit?

—Que tot anirà bé.

—Vostè no sab lo que's diu.

—Jo no faig res més que llegir lo que diu aquí.

—Això ho dirà per vostè.

—No me insulti. Encare que sigui viuda pue anar amb el cap ben alt.

—Vostè ha començat en tacar l'honra de la meva filla.

—Jo?

—Si senyora, ja sab vosté que la noia encare està per mereixer.

—I que m'explica a mi?

—Mala bruixa!

—Miris que li pot costar cara aquesta paraula que m'ha dit.

—A mi?

—Si senyora, i no'm toqui o sinò crido els veïns.

—Si tots ja la coneixen,

—Aquesta si que's bona. No volia saber-ho tot?

—Ni mai que ho hagués sapigut. Ja es ben cert allò que's diu, que les dónes sempre's perden per ser massa tafaneres!

Santiago Boy

Tots Sants...

*Al meu estimadíssim amic
M. Gras Vila en la mort
del seu fill.*

Tots Sants trista diada de dolça placidessa
trencada per les notes del àuris querubins
que dels recorts arrenquen la fúlgida tristessa
omplint l'humana pensa de pensaments divins.

Tothom en aqueix dia, no més naixer l'aubada
sos ulls al cel aixeca pregaries murmurant,
pels sons de lès campanes arreu acompanyades
la fè ja mig perduda de nou als cors tornant...

I el món s'omple de flors, i el vent son murmur calla,
i en proba de tristessa, de nuvols s'omple el cel,
i de ànimes tranquiles la terra s'enmiralla
i el cor plè d'anyorança, no te de mort recel.

Pregaries, flors, tristessa, consol, do'ça harmonia,
cel plàcid i tranquil voltat de querubins,
podrà esser les notes que vibren en eix dia...
mes son punyents espines que m'entren cor endins.

Quan veig jo la tempesta que avença victoriosa
pujant per sobre els núvols amb incansable anhel
pels trons acompanyada i els llamps, ¡host horrorosa!
que emprèn sobre la terra batalles ab el cel;

quan veig la pedregada llençant un crit de guerra,
els camps i els fruits malmetre per ordre de l'infern
que vol en fera lluita, fer soterrar la terra,
tan sols per esser obra del Deu únic i etern,

mon cor de benhaurança s'omplena i d'alegria
veient que la justícia de dalt de l'infinit
aparta nuvolades i torna l'alegria
al món que ab la tempesta estava estemordit.

Prò quan mon cor observa que neix una flor bella
i n'es d'un camp garlanda que miren ab amor
i sent la mà de l'home que esfulla la poncella
el camp abans alegre deixant plé de tristor...

al pit batega ab força pugnanc per d'ell sortir-ne
per arivar a l'home qu'el camp ha dessolat
i un cop de mon cor presa, lo seu fer extinguir-ne
igual que la flor bella ses mans han desfullat.

Mes, ai, quan la flor bella, ho es tendre infantó
qu'el camp de la familia alegre ab ses rialles
i l'hom que la desfulla ho es nostre Senyó...
mon ànima i mon cor emprenen cruels batalles,

i lluiten, s'afadiguen i volen cap el cel
i creuen les regions de gaia placidessa
i tornen defallides... vensudes per l'anhel
i el cap devant l'Etern inclinen ab tristèça...

Tots Sants... trista diada, ma pensa feble, plora...
i ab una flor pensant, ja sento dintre el pit,
del cor humà imperfecte, la veu atronadora
que emprèn nova volada vers dalt de l'infinit.

FRANCESC GARCIA LOPEZ.

LLETRES A UN AMIC

XXXVI

Per no allargar la meua anterior—i tement
sempre fer-te'm pesat—dexí espessament de de-
tallar-te els recorts que desgranarem amb els
meus condexebles de Taradell i Viladrau. Més
no't vull passar per alt lo que tinguerem amb a-
quest darrer, a la trista memoria d'un nostre com-
pany, el malaguanyat Jimeno, que morí quan
anavem al tercer curs de Facultat... Ho recordo,
encare, com si fos avui!... En Jimeno feia que ro-
venia a classe deu o dotze dies, malalt, segons
deien, d'una gravíssima enfermetat. El banc a
on ell li portocava seure, lo del devant de tot—
puix En Jimeno era «Matrícula d'honor»—queda-
va molt clà, els demés alumnes hi estaven amples
i semblava talment que patissin fret... Cada dia
al entrar tots preguntavem lo meteix:—Què fa
En Jimeno? I, els més intims companys d'ell sem-
pre contestaven:—Malament! Molt malament!

A tots ens dominava l'engunia, i fins hauries
dit que se'ns havia estroneat la joventut... De
sopte, un dia, a mitja classe, s'obra la porta can-
çonament, entra lo «bèdel», puja a l'enterimat,
s'acosta al professor i tot baixet li diu unes enig-
màtiques paraules a cau d'orella... Un silenci
llare... Surt lo «bèdel», com sempre, pausada-
ment, la porta se tanca d'una manera molt suau
i torna a fer-se un altre silenci... perllongat... De
sopte el catedràtic trasmuda lo color, i quasi amb
les llàgrimes als ulls, molt emocionat, nos diu:—
*Señores... la familia de Jimeno, acaba de notificarme
que vuestro inseparable compañero ha muerto!*...

No vulgues pas saber la commució que sofri-
rem tots els estudiants. Encare are, al recordar-
ho, me sento un nús a la gola i una esgarriansa
me corre del cap als peus...

El catedràtic va improvisar un sentidíssim dis-
kurs a la memoria del alumne aplicadíssim, tin-
gué unes frases eternidores per els pobres pares
que acabaven de perdre lo seu fill estimat, i en
senyal de dol aixecà la classe, sortint nosaltres
d'esma sense sapiguer-nos que dir...

Quan estiguerem una mica refets de la forta
sotragada que havia rebut el nostre cor, recordo
que obrirem una sotscripció pera comprar una co-
rona, i que acordàrem assistir tots a l'enterrament
a l'endemà... I, a l'endemà, amb més puntualitat
que a l'hora de classe, assistirem, sense faltan-
n'hi ni un, a la Plaça Real on vivia la familia del
nostre plorat company... I, aquells estudiants que
altres dies esvalotavem per les Rambles i sota els
pòrtics meteix de la típica plaça on havia finat el
nostre amic, are anavem moixos, desfigurats, si-
lenciosos, tots adolorits... Recordo que al dol hi
figuraven tots els professors. Fou tan meteix una
manifestació ben eloqüent de la nostra estima-
ció!... Al arivar al cementiri tots instintivament
volguerem portar-lo a coll fins al cap d'amunt,
allà dalt de tot, on entre eures i rosers hi tenia sa
darrera estada.

Tothom s'hi oposava... Vingueren els prfoes-
sors i ens pregaren que ho deixessim correr... ens
digueren que la familia i tothom reconeixia la
nostra bona voluntat i els nostres bons senti-
ments... i ens feren reflexions i més reflexions...
que En Jimeno havia mort d'una enfermetat molt
contagiosa... i, que sé jo quantes coses més!... Em-

Recorts de París

Srta. Ketty d'Ibars.

Estimada germana: Deus esperar segurament que t'enteri d'algunes impresions del meu viatge, i vaig a fer-ho amb gust pensant que això et serà agradable, i aprofitant unes hores de calma en aquest matí de diumenge.

L'anada a París tenia per a mi un encant que'm treia uns quants anys de sobre. A mida que un viu, lluita, reb desenganys i passa amoïnós, se li va endurint el cor, la mirada, l'expressió i els gustos. Els mariners quan fa anys que viuen sobre el mar, tenen la pell curtida, insensible, dura; l'home quan fa anys que viu sobre la terra i ha lluitat sol, te els sentiments curts com el mariner la pell. Aquelles impresions i emocions, aquelles fantasies i esperances que dels 15 als 20 anys tenen a l'home en un frisament i en una vibració contínua, queden enterrades sota trenta lloses de pedra feixuga, que són les realitats, els disgustos, les preocupacions, els prejudicis. A trenta anys *no es te temps* de pensar en tot allò de l'infantesa i en els primers batecs de l'adolescència, i si s'hi pensa és sense emoció, sense virtut, com se recorda vágament el mareig que va donar el primer cigarret fumat darrera d'una porta.

Cal un fet extraordinari, cal una violenta sotregada a l'esperit endurit, per a tornar-li la finsensibilitat dels primers anys de vida conscient.

Aquesta sotregada jo l'he rebuda amb el viatge a París, que és per a mi, el lloc on vaig comensar a pensar, a aprendre, a jugar, a *fer-me càrrec* de lo que'm voltava.

Fent un camí retrospectiu en la meva memòria, m'haig d'aturar a París. Abans, no m'en recordo de res, no en sé res de lo que vaig veurer, prò de la capital de França en conservava imatges clares, concretes, isolades una de l'altra; jo *veia París* com quant jo tenia 10 anys i hi vivia, com hauria viscut a Pekin, amb els ulls molt oberts, sense anyorar res, sense desitjar res, sense pensar res, sols mirant, escoltant i preguntant.

Pensa doncs que al ficar me al tren jo sentia ja més vivament tots aquells recorts, i tot un procés de reconstrucció i d'anfantilitat es seguia en el meu cervell. M'anava fent criatura, tornava enrera i naturalment el meu esperit devenia també l'esperit d'un infant, lleuger, emotiu, senzill.

Quan vaig arribar a París, a les nou de la nit, jo pensava i sentia si fa o no fa com 20 anys endarrera, i per lo tan una gran emoció em va pendre, al mateix temps que revivien als meus ulls, els carrers, els ponts, el riu, aquells jardins quin recort conservava ben viu encara.

Després de sopar en un restaurant, i a pesar de la fatiga del viatge no poguí aguantar el meu impuls, i vaig sortir a caminar a la ventura per aquell immens París fosc i quiet per causa de la guerra, i per lo tan més semblant al París antic.

De la mateixa manera que un colom missatger torna al seu colomar guiat per l'instint, jo caminant per carrers i plaçes sense saber on era, de nit i a les fosques, vaig anar trobant coses conegudes. Aquí una botiga on me varen comprar un vestit; allí una fotografia on me van retratar; allà un perruquer on me tallaven els cabells; més lluny la porta del jardí on anava cada dia a jugar al sortir del col·legi.

però res, absolutament res, pogué deturar-nos... Ben al revés, tots ens apretavam a sota el bagul per poguer-n'hi cabre més colla, i aixís damunt les espatlles dels seus companys, que de tant en tant ens rellevavem, anà perdent-se escales i passeigs amunt, aquell alumne exemplaríssim que s'havia colltorsat en la més plena i riallera joventut... I, un cop dalt, tots rodejarem la caixa, un capellà que presidia el dol digné unes absoltes i unes oracions, i mentres la família d'En Jimeno plorava a llàgrima viva, voltada d'uns quants, allà en un recó, treguerem la corona... obrirem el bagul i allà aparagué En Jimeno, lo nostre Jimeno, amb els cabells rissats, amb les seves mans d'alabastre, amb els ulls profundament clucats, apagats per sempre dintre les seves òrbites morades, i amb la boca una mica entreoberta que deixava veure les seves blanquíssimes dents per entre les quals regalimava un filet de sanc presa que per un cantó de llavi se li escorria barba avall; i que per uns moments escaducers reflectà els febles raigs d'un sol de Març... La mar, allà sota, impassible com sempre, anava rebatent ses furioses onades contra les roques de Montjuic.

Veus?... He trobat un tendríssim goig i una gran dolor alhora en tornar a recordar aquell boníssim company que era un orgull per els seus pares i per la nostra Facultat!... Descansa en la eterna pau, oh Jimeno benivolgut!...

Sempre teu, afectíssim

FRANCISCO X. VERGÉS.

Torelló, Octubre de 1915.

* * *

Quan lo sol ponent s'enfonsa
terra endins com llamp del cel
ma boca, nina, ab anhel
espera menjà una llonsa.
Quan ventet del cap-vespre
remolina lo fullam
que movent seca palestra
omplena los sots del camp
i l'aucella esporuguida
al·leteja de pahor
en eix punt, sol de ma vida
desitjo cent unses d'or.
Quan la lluna platejada
fa ganyotes dintre'l riu,
mon pensament, estimada,
temps fa que dorm dins son niu.
I ab aquestes melodies,
ventades, llums i remors,
van passant mos mellors dies
en mig de fulles i flors.

† MIQUEL CARBONELL SELVA.

FESTA

Tot m'era familiar, els inacabables carrers, plens de recorts d'un cap a l'altre. La fatiga em vencia, però jo no podia resignar-me a dormir encara, i seguia caminant i descobrint en la foscor de la nit noves emocions i nous recorts. Així vaig anar a parar a la *rue Saint Roch* i vaig quedar-me mirant en una casa enfront l'església, un petit balconet amb llum a dintre, que era el de la cambra on jo dormia... i em varen agafar ganes de pujar i trucar, i caurer en els braços dels meus oncles, que jo m'imaginava com abans, esperant-me, estimant-me... Una gran tristesa me va agafar al medir el temps passat i lo passat en aquest temps, i al pensar en els moments i les hores viscudes, que no tornen mai, que son vida que passa, que's pert, que s'allunya de nosaltres.

Jo restava allí clavat a terra, a les escales de l'església de *Saint Roch*, amb els meus pensaments i les meves emocions. Aquells eren el meu carrer, el meu col·legi, la meua església, el meu jardí de les Tulleries-on hi anava a veurer les funcions de titelles, a fer nedar els barcos en l'estany, i a jugar a la pilota sota els arbres. Un gran enterniment em va invadir i vaig devenir un infant de deu anys, i tenia ganes d'anar al jardí a jugar i de tornar al col·legi, i sentia aquella pau de l'esperit que sols se sent a deu anys, quan no se sab encara que en el món hi existeix una cosa que en diuen *diners*, i que aquesta cosa és l'ànima invisible i metàlica de tot lo que veiem i sentim.

Allí quiet en mig del carrer fosc i solitari, jo refeia amb els meus recorts el meu esperit fatigat i endurit... allí sota la nit serena endolcía els meus sentiments amb els sentiments de l'infantesa, allí pensava en l'amor que en el fons uneix a tots els homes, i que els homes ofeguen expressament...

Una remor característica que venia del cel, me gelà de nou l'esperit. Entre les estrelles i jo, hi passava una ombra negra, sinistra, amb gemecs esgarriposos, un biplà francès, d'última invenció, que vigilava que altres invencions mes perfectes no portessin sobre el París dormit, uns homes sabis, forts i joves, que deixessin caurer de les seves mans enginys de mort i destrucció, sobre altres homes, dones i criatures, que dormien sota el cel serè, en un món que Deu ha fet pels homes, prò que aquests en nom Deu, faràn inhabitable.

Vaig sentir com una xurriacada de gel al cor, desaparegueren les meves sensibilitats d'infant, i trobant que la fatiga em vencia, vaig pensar que havia anat a París a *treballar*, a *lluitar*, a *defensar-me*. Tres coses que no se sab que volen dir quan un te 10 anys.

Un automòvil que passava, va portar-me a l'hotel.

Al endemà em *sumergia* en el metropolità i comensava a correr *sota* París d'un cantó a l'altre, preocupat pels negocis, abstret, fret, enèrgic, fent un gran gasto de *voluntat*.

No he vist més la *rue St. Roch*, ni les Tulleries, ni res que em parlés al cor, perquè ja no mirava París amb ulls d'infant; després de 10 dies d'activitat i de moviment incessant vaig agafar el tren que'm portà a Espanya.

I aquesta vegada, al correr a través dels camps, sentia que anava camí de la única felicitat possible a l'home. Sentia que m'acostava a casa meua, a la meua dona, a la meua terra.

Sentia com malgrat l'enduriment de l'esperit

per la lluita cotidiana, hi ha un altre classe de pau i de tranquil·litat que sols se pot gaudir als 30 anys, i que l'esposa, la dona estimada, la que plora quan te veu arribar, la que t'abracca i calla perquè no pot dir lo que sent, és la felicitat i el consol de *l'home*, com les Tulleries i l'església de St. Roch, son la felicitat de l'infant.

De l'aspecte de la capital francesa en temps de guerra, no t'en podria dir res de nou si has anat lleigint els diaris, pro puc donar-te una noticia sensacional que causarà segurament gran sorpresa a tots els que s'en enterin.

Un amic meu fa pocs dies va esmorsar amb un militar que venia de les trinxeres del Nort, i varen tenir el següent dialec:

«—Que'm conta de nou de la guerra?

—¿No coneix la última invenció dels alemanys? Es una cosa *Kolossal!* Cada dia coses noves!!

—Digui, digui.

Els grossos canons alemanys, han passat de moda! El famós morter de 42, no es més que un morter per a fer all i oli!... Han trobat cosa molt millor!!

—Dimoni!... que?... un morter de 500?

—Més encare... Un morter de 1.650!!

—Carat!

—Si senyor... Una boca de foc quin diámetro es de un metre seixanta cinc centímetres... ni més, ni menys!

—Vaja home... ¿vostè ho ha vist?

—No prò tinc informes fidedignes... Aquesta vegada la resistència es impossible. ¡Estem en sorsrats per a sempre!

—Dispensi, prò... ¿amb la falta que els alemanys tenen de metall, com es procuren el necessari per a fabricar obusos de tal diámetro?

—Es aquí precisament on hi ha lo millor de la invenció; aquests nous morters no disparen bales de metall... *Escarreguen amb qualsevol cosa!* Dispararan sobre nosaltres tota classe de projectils variats... rejoles, troços de fusta, rellotjes... tot lo que s'els hi fiqui a la boca... compren?... màquines de cosir, tauletes de nit, armaris de mirall, cafeteres, pianos i comptadors de gas.

I vet-aquí, d'ara en endavan quin serà l'estil dels *partes* oficials: «Nostres tropes avancen sota una pluja de fonografs i poms d'escala. Els pots de sardines reventen per tot arreu. A l'entrada del poble, el tinent X, es mort per una màquina fotogràfica. Deu passos més lluny, el coronel R, es tocat per un biberón que li trenca el bras, mentres que un despertador fereix en mig del pit al ajudant N... El capità B, en surt amb una bola de billar a les genives.»

—Terrible!!! quina carniceria serà això!! ¿No valdria més fer la pau abans que lleigir un dia comunicats com aquests: «El capità P que havia sigut ferit per una explosió d'obús, ha tornat al front, però un acordeón-li ha tallat les dues cames. El seu estat es grave» o bé: El general Lakouski ha sigut mort en el Vistula per una llanterna que se li ha ficat als rcnyons» o bé: «Diu el *Daily Mail* que'l príncep Hazpirine ha mort al camp de l'honor el 4 de Setembre, tocat per una sopera que li ha atravesat el cor. La autopsia ha demostrat que ademés, havia rebut a diverses parts del cos, sis culleretes de café, un paquet de fideus, i un tubo de boquilla...»

En fi serà com una *tómbola*. No se sab per anti-

cipat lo que't tocarà; si serà una bicicleta o un canut d'agulles... Terrible! Terrible!

— Verdaderament... això es *Kolossal!*

Aquesta es la gran notícia que puc donar-te, estimada germana; si et sembla impropï que es faci broma sobre la guerra, la mort i la desgràcia d'altres, també m'ho sembla a mí, però no deuen ser de la mateixa opinió els francesos, doncs lo que t'he contat ho acabo de traduir d'un periòdic que he comprat a París. (*Le Rire* n.º 15.)

Adeu, he passat el matí *parlant* amb tu; abraçades del teu germà que sabs t'estima

HERMEN.

ECOS

Hem vist en la Revista Pathé l'informació gràfica de les obres comensades a Montjuic per a la vinenta exposició d'industries elèctriques. Mai el cor ens havia dit d'anarhi a veure-ho, prò d'ensà d'això de la revista que el cor ens diu... que no'ns hi acostem pas.

En la primera vista i a primer cop de vista es veu una munió de treballadors que no's poden contar un per un... perquè es contaven tots d'una vegada. N'hi han quatre, senyors, quatre... No dos ni tres, no... ¡quatre! A la segona vista ja es diferent: Hi han els mateixos quatre del primer quadre, tombats d'esquena, i un home amb un carro. I a la tercera vista que era general, es veien aquells quatre homes, que s'havien tornat a tornar, l'home del carro que se'n anava i uns quants homes més que... que no sembla sino que preparessin una exposició solemne d'agulles i claus de ganxo.

ESPLAI

Sou gentil i bella
com tendra poncella
a punt d'esclatar;
potser l'alenada
de flor perfumada
la vida us va dar.

Claror matinera
a l'hora primera
us don goig diví.
Sou tot reialesa
d'eterna dolcesa
que no's pot fingí.

L'estrofa sentida
del cor es eixida
amb pler divinal.
La testa amorosa
posant-hi una glosa,
té l'aire triomfal.

EMILI GRAELLS CASTELLS.

Instantànies

**Lo que'ls teus amics et portarán depressa
o a-poc-a-poc.**

Notícia que al saberla t'ha de causar fadics
quins s'afanyen per dur-la?... Quiscunts dels teus
[amics.

Notícia que de joia ton cor ha d'omplena?...
Per esperar-la, assenta't, si ells te l'han de portar.

I encare amb prou feines.

Si algún dia sosténs una qüestió
perque no puga el contrincant guanyar,
és precis de que tu tinguis raó,
i a més a més... que te la vulguen dar.

Al mateix nivell...?

Vols el camp de la Ciència domenyar
ensemps que'l bé practiques en el mon,
per a arribà a sè un home popular...
i tu no veus al assassí vulgar
i al beneit del cabaç que també ho son...?

Desfent el refrá.

Quan varis estan enraonant
veuràs al cap d'un moment
com tot ho van embrollant...
i encara després dirán
que enraonant la gent s'entent!

Calces i calçasses.

Si sabs portar les calces ben posades
serán les teves ordres respectades,
tenint necessitat de maná algú;
prò a casa't manarà la teva dòna
si per desgràcia teva se'n adona
que, encara que amagades, també en dú.

Per la boca mor el peix.

Dius que fa a la persona tan hermosa
l'anà amb la veritat,
que m'acut, quan enraones, una cosa:
si tu la cara tens tan horrorosa...
serà de la mentida el teu retrat?

La llei del egoisme.

El que sosté una qüestió
de si es teva o de si es meva,
no mira qui té raó:
procura sorti amb la seva,
tan si la té, com si no.

El cedaç de la amistat.

Per provar als teus companys,
no hi ha com passar fadics;
que fins que passes afanys
no pots coneixe als amics.

Cantin papers i mentin barbes.

Per honrat et vols tení
i arreu te'n vols avantar
per que'l món ho cregui així?
No amb paraules ho has de dí:
amb fets ho has de demostrar.

CANDOR SALAMÉ.

desconsoladament al poeta, el de les estrofes cor-prenedores i d'inefable i divinal placidés; quis-cunes li ofereixen flors, i ell, les besa agraït i sent recuperar les forces... Demana tinta, paper i plo-ma de cigne per a treballar, i treballa amb es-glai dels presents.

El poeta barboteja:

—Jo moriré més la meua obra serà immortal...
—i febrós i diligentment, escriu quartilles i més quartilles:

—«Aimeu-vos, que sens amor, la gaubança es incompleta. Jo he aimat, i moriré feliç...»

La muller té esment de lo escrit, i plora amb silenci, abraçada amb dos nins d'ulls espurnejants i de cabell de color d'or.

El poeta, segueix escrivint quartilles...

A fora, la nit ja ha extès son túpit vel i s'ou l'espetec de l'aigua que cau maquinament, i al lluny, el planyivol sò de la campaneta de l'Esglesia que anuncia el Sant Viàtic per a el poeta. El facultatiu ho ha cregut necessari...

I el poeta acaba d'estampar en una quartilla «fi» i un somris de satisfacció es dibuixa en son rostre, i, resta abatut...

Més tard agonitzava!...

Els perfums vivificadors dels llorers de la pro-pera horta, han embaumat la cambra mortuoria: el poeta ha mort! Una parella d'aus, després de un cant de melangia, entonat des de dalt de l'a-metller, s'enlairen vers l'infinit...

Les virginals donzelles, plorent desconsolada-ment al poeta que'ls hi feu sentir la flama arden-ta de l'amor...

M. PLANAS MARULL.

L'ETERN DESITJ

Com sempre, a tu se'n va mon pensament
i et cerco en mon deliri constanment
desitjós del consol que tan se'm nega;
que l'anel suspirat m'abrusa'l cor
i em daleixo penant pel goig d'amor,
per l'amor que venero amb ma fè cega.

Acaricio ta imatge dia i nit
i m'apar que volant mon esperit
sols amb ella reposa i s'aconhorta,
repassont ta bellesa i ta bondat,
recordant aquell temps que ja ha passat
benaurança per sempre més ja morta.

Temps ditxós que no'm canso d'anyorar
que amb el goig esvait hi sento encar
la nostalgia feliç d'una dolcesa,
d'un plaer eternal sempre volgut
que festeja amorós ma solitut
i que amb ell hi reviu ta gentilesa.

Riu i canta si vols; esplaia'l cor
i rebrota en tes hores d'amargor
una debil guspira d'esperança,
un somris com de flor primaveral,
bell preludi excelent de bes nupcial
si'l teu cor recelós jamai no's cança.

Sols aixís serà dolç el meu penar
i obtindrè regositj en mon somniar
pressentint tes rialles d'alegria;
qu'es ben grat somniar estant despert,
recullint amatent, i a cor obert,
una almoina d'amor i poesia.

J. VIVES i BORRELL.

ENGRUNES

S'ha mort el llimoné;
el fret es qui l'ha mort.
Les fulles s'han secat,
el tronc es tot un corc.

L'han vist els aucellets
i tristos s'han quedat.
Abans d'empendre'l vol
un cant li han reflat.

El llimoné s'ha mort;
demà l'arrencaràn...
Qui sab, els aucellets,
si se'n recordaràn!

A. JULIÀ POUS.

Perfils psicològics

Fragments de filosofia rural.

II

EL DONZELL

Mireu-los que alegrois!

Venen de casar-se i... van a peu. De braçet. Ella ostentant, noblement orgullosa, demunt son pit ondulant, la blanca flor de taronger i ell ben habillat, elegant i fitant a dreta i esquerra, com qui reta als vianants:

—Hi ha algú més sortós que jo? Pas a la Feli-citat!

Joves són; ben joves. Ell tindrà uns vintidos anys i ella ben just si arriba als disset. I ja van a constituir una nova familia, a penjar son niu, com les aurenets, sota la coronisa d'un terrat i... a fructificar. Benaurat siga son fruit!

El *Miliu* i la *Malena*.—Aquests son els noms dels nuvis: Emili i Magdalena.

El *Miliu*.—Bon xicot, bons sentiments i bon tre-ballador. Fill de pares *frabricants*, es dir gent que treballa a la fàbrica, fou criat i educat a corre-cuita i amb engunies. Aprengué les primeres lle-tres i al treball.

Aucellet d'ales tendres que'l seu anhel i gloria consistia en volatejar joganer per l'espai immens, se vegé de sopte traïdorament empresonat dins quatre rònegues parets, per a cumplir la divina (eh?) llei de *guanyaràs el pa...*

Començà a treballar en un forn de vidre, a juntar-se amb un estol de criatures que totes en-traven com nets diamants i sortien convertides veritablerment en diamants .. en brut. I tan bruts! Cercant-se feina ell mateix passà al *Prat Vermell*, a *tirar al bac*, treball de bestia; però que an ell li semblava més humà que l'anterior. Després fou aprenent de manyà, més tart impressor i final-ment retornà al *Prat Vermell*, on finalisà l'ofici de tintorer i on pensava guanyar-hi el pa a la ve-llera.

Quan tenia quinze anys i al notar el mal trac-tament de son pare vers sa mare i vice-versa,

FESTA

somniava i desitjava el dia que ell podria constituir familia apart i lliurar-se per complet de sentir les asqueroses paraules de *bandarra*, *gandul* i *malasort* amb que's recreaven les orelles els seus pares en les diaries disputes que sostenien a causa de la penuria en que vivien. Sempre'l diner, metall del diable, barrant el pas a la Felicitat!

Pobre *Miliu*! Com furgava cervell endins en busca del seu pervindre!—*Esser o no esser, heus aquí el problema*.—La ciencia, l'educació, l'educació... Com l'encisaven aquests mots! Quin afany que sentia de saciar la seva ardenta sed en fons tan delicioses! Però li faltava ambient. Amb tants companys que tenia sempre's trobava sol. I la soletat l'espantava; no tenia valor i corria febre-senc a barrejar-se amb la multitud, a aferrar-se a les amistats.

Somniava amb l'Universitat, amb el temple de la Ciencia; però flac de voluntat i atret pels companys que'l rodejaven, finalità per matricular-se en un temple de Terpsicore. Els amics i amigues li atiaren; devení sarauista. Va matricular-se a *La Mariposa*, societat recreativa, on totes les festes al só d'un inarmònic *piano de maneta* celebraven més balls que jornades té una anyada.

Tràgica mort d'un cuc que aspirava a papelló.

Amb espartenyetes blanques, trajo blau, gorra virolada i un mocadoret de seda, més virolat encara, posat al coll, si'n donaven de voltes i volteretes per la petita sala. Més que un ventilador!

Allí no's parlava de política, literatura, ni sociologia, sino de *ballaruga*. D'això si que n'hi havia *càtedra*, fins amb els seus corresponents *concursos*. Torneig sarauista. Previ anunci verbal s'efectuava. Dugues parelles de sarauistes, amb trajos ben llampants, apareixien al mig de la sala, el públic s'agropava al seu entorn, comensava l'*orquestra encaixonada* dirigida per la experta mà d'un degà de manubri i... a ballar les dugues parelles, a fer filigranes amb el cos, a dibuixar amb els peus. Quin entusiasme! Fins entre'l públic hi havia apostes. Com en les baralles de galls!

En una d'aquestes solemnitats artístiques en *Miliu* va conèixer a la *Malena*. Ballaren, bromejaren, simpatisaren fins a sentir pessigolles en el cor. Decidit ell va demanar-li *compromís* perquè fos seguidament la seva sarauista; després obtingué'l consentiment d'anar-la a esperar a la sortida de la fàbrica i acompanyar-la amorosament fins a casa d'ella i més tard la *Malena* fou proclamada oficialment la promesa de nostre protagonista.

S'estimaven de veritat, purament, tal com s'estima en el primer amor. Varias vegades disputaven, fins renyien; però prest tornaven a buscar-se amb més amor. Eren l'un per a l'altre.

El *Miliu* adorava follament a la *Malena*. Era correspost i aquest casament sensill, sense ostentació ni riquesa, representava la realització del seu suprem ideal:—Trobar una dona escaienta, que fos honrada, treballadora i que l'estimés. Sobre tot que l'estimés força!

Oh! ànima simplicíssima, que en el dia de tes noces no cerques titols, ni bens materials; sino que desprovist de tota vanitat, reclames únicament amor, una engruna d'amor per a referte'l cor llatzerat per les engunies i miseries de la vida de pobre treballador.

Amor!... bàlceem diví!...

MARIÁN AMAT.

Lletra d'amor

¡Amb quina ansia s'espera una contesta a una lletra d'amor per l'estimada qui l'escriurà lleument emocionada sentint se'l cor rublert de joia i festa!...

Brunzent com la ballesta m'hauries d'arrivar, lletra adorada!...

Ja't tinc en mon poder... Mes mans tremolen i el cor me bat descompassadament. Es—aquest d'ara—un deliciós moment. Mos pensaments cap an ella s'envolen i els meus llavis mormolen son màgic nom, tot baix rendidament.

He obert el plèc—d'un perfum que'm domina— i el seu gentil aspecte m'extasia...

¡Que's curt el seu escrit!... Jo que volia que's cansés, escrivint-me, sa mà fina tan blanca que'm fascina!...

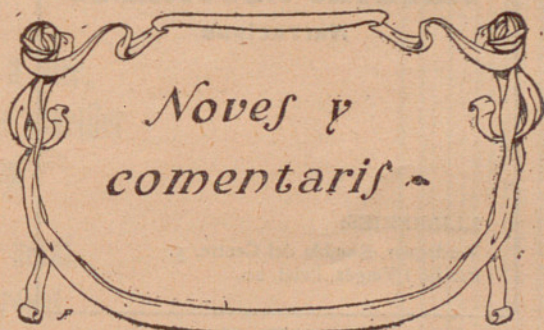
¡Que poc penses en mí, ma dolça aimia!...

Més, no... Llegim. Comença amorosida i encapçala sa lletra així:—«Amor meu...»— Oh! el dolç escrit... ¡Que'm fa que siguis breu si amb ton començ, ja'm tornes a la vida!...

Ma vida beneïda que'm deix fruit l'encís de l'amor teu!...

I, al besar amb goig ta lletreta adorada hi trobo el tebi escalf de ta besada...

SALVADOR SOCIAS i FURNELL.

Avís

Ferms amants de les lletres catalanes, oferim les columnes de FESTA a tots els que tenint aficions literaries i mèrits suficients no poden publicar els seus treballs per falta de lloc on fer-ho.

No cal dir que 'ls treballs seràn examinats escrupulosament per a que no desdiguin dels que publiquem habitualment.

AVÍS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors expontanis que deuen enviar l'original en sobre obert amb la nota «Original d'impremta» i franquejat com a tal.

Els que vulgan incluír-hi carta o enviarlo

tancat per a major seguretat, incloguint-hi un segell de cinc cèntims per a el pagament del carter.

De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però no publicarem cap treball que no s' ens envii amb aquesta forma.

Durant aquests dies han estat numerosíssimes les cartes que hem rebut an aquesta redacció que, amb termes del més sentit condol, han sigut dirigides al nostre benivolgut director, ajuntant-se a son pesar per la recenta desgracia que ha passat.

Moltes d'elles la firmen persones que no han conegut al senyor Gras sinó de nom, lo que diu molt en favor d'ell, que aixís ha sapigut conquistar la simpatia que ha inspirat la revista an el nostre públic.

El senyor Gras n'ha estat agraidíssim pel relatiu consol que porten aquestes probes d'amistat tant desinteressades, inosaltres des de aquestes columnes fem públiques les mercès més expressives an aquestes persones a les que el nostre director considera com a amitats preferents.

J. VIVES I BORRELL

SILUETES RUSTICANES

Narracions

LLIBRERIES:

Verdaguer, Rambla del Centre, 5.
Perelló i Vergés, Pelai, 20.

Variat assortit en abrics.—Sastreria Camprubi i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.

Devem una completa satisfacció al senyor En Roc Barata de Terrassa quin nom constaba en el passat número com a atrassat de pagaments amb l'Administració i havem sabut que dit senyor ha estat una llarga temporada fora de dita població i, per lo tan, això era la causa del seu retràs i no a falta de voluntat.

El senyor Barata ha complert degudament i nosaltres posem son nom en el lloc que's mereix.

Sastreria Camprubi i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.—Especialitat en trajos sastre per a senyores.

Elixir Callol remedi de les Débiles

En el número passat i en les *Ombres barceloni-*

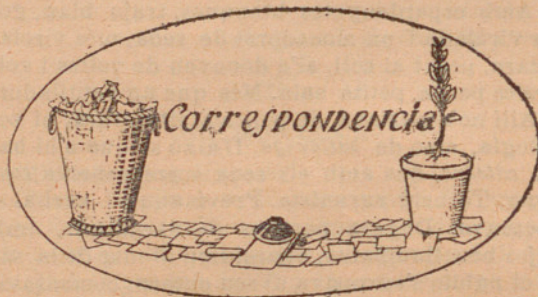
nes i allí on diu *Ombres barcelonines, Ombres literaries, si devia dir, Ombres barcelonines, no, Ombres literaries, si.*

Trajos i abrics des de 60 a 125 pessetes.—Sastreria Camprubi i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.

Per excés d'original no insertem «De la farandula teatral» que anirà en el pròxim número.

Variat assortit en trajos novitat.—Sastreria Camprubi i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.

Cabecita loca comedia en 3 actes original dels senyors Albert Insúa i Alfons Hernández Cata, es la publicada per la notable revista *Teatro Mundial*, anunciant pel prexim número el drama de Tirso de Molina *El Burlador de Sevilla o el Convidado de piedra*.

P. Anrich. De les dugues proses que envia n'hi ha una que podriem publicar, però... sinó te cap interès! Fassi coses que interesin a tothom, home.—*Salvador Socias.* En cartera la prosa.—*Joaquim Pujol Germà.* No es pas vostè fill qui ens ha de donar concells per a administrar perquè tampoc ens donarà cap cèntim si perdem diners. Si ls papàs no li donen prou quartos per a pagar la suscripció ha fet molt bé en donar-se de baixa, perquè n'hi ha d'altres que no paguen i per això segueixen rebent-lo.—*Ramón Roselló.* *Vicens Rojas.* *Daniel F. Carreras.* Aniran les proses amb quelcun retoc.—*Miquel Alamany Vila.* En cartera.—*P. Sans Martorell.* El pensament es molt delicat però es quelcom defectuosa la forma.—*Salvador Socias.* En cartera «L'hermosa»; les demés poesies no les guardem perquè vostè ho fa millor quan vol —*Albert Piera.* En cartera.—*J. Durà Gili.* Si'ns fes la mercè d'enviar nos quelcun altre treball li agrairiem perquè aquesta vegada no'l podem complaure.—*Josep Rovira Colom.* En cartera.—*Victor d'Amoc.* Vostè, si fa una mica de practica, potser quelcun dia veurà que li publiquem alguna cosa.—*Fruituós Solà.* Es excessivament defectuosa —*N. Verdaguer Sabadell.* Jgual li diem.—*J. Stoewer.* Si es tan poca cosa, tan poca...—*Florènci Vall de Roses.* No'l podem servir.—*A. Llinàs.* En cartera.—Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Provincies	» 0'75 trimestre.
Extranger	» 1'25 »

Redacció i Administració: Carrer del Carril, núm. 1

Imp., Alfons I d'Aragó, n.º 39.—MOLINS DE REI